

Stephen Baxter

Zpráva z quagmatu

(The Quagma Datum)

Polévka byla studená. Odstrčil jsem ji. „Povězte mi, proč jsem tady.“

Wyman odpověděl, až když dorazil další chod. Byl to bohatě vyzdobený coq au vin. Nadšeni, s nímž se ho chystal spořádat, mi prozradilo, že nebyl vždy na takový luxus zvyklý. Jeho prsteny se zaleskly ve světle Země.

Poněkud znechuceně jsem se zahleděl na okno přístavu za ním. Teď už jsme opustili atmosféru a restaurace Výtah stoupala po kabelu strměji. Kotviště v Sahelu teď vypadalo jako hnědý kapesník, ztracený v modrých hlubinách Země.

Najednou otevřeli střechu. Na příborech se mihotalo světlo hvězd a hovor u stolů utichl.

Wyman se usmál, když zpozoroval mou reakci.

„Doktore Luci, vy jste vědec. Požádal jsem vás, abyste přišel, protože potřebuji vyřešit jistou vědeckou záhadu.“ Jeho hlas zněl povýšeně, jako by chtěl skrýt svůj skutečný původ. „Četl jste o té věci s lithiem-7? Ne? Objekt o jasnosti novy, vzdálený patnáct miliard světelných let; vydržel asi jeden rok. Ve spektru převažoval jediný prvek, doktore, ta věc byla obrovským majákem lithia-7.“

Vznášející se láhev Saint Emilionu mi naplnila sklenku.

Premýšlel jsem o tom. „Patnáct miliard let – to je stáří vesmíru. Také tahle věc dosáhla vrcholu své slávy krátce po Velkém třesku.“

Jemnými prsty si projížděl úces. „A jaký má to lithium význam?“

„Lithium-7 je relikt z raného vesmíru. Několik mikrosekund po existenci singularity byl vesmír složen většinou z quagmatu – magmatu z volných kvarků. Potom kvarky ztuhly v nukleonové částice, které se shlukly do prvních jader atomů. Lithium-7 nevzniká ve hvězdách. Vzniklo v onom okamžiku jaderné syntézy. Takže to vše ukazuje na událost z doby raného vesmíru.“

„Dobře,“ opáčil, jako bych úspěšně prošel testem.

Prázdné talíře zajely do stolu.

„Tak co to všechno má společného se mnou? Nerad bych vás zklamal, Wymane, ale tohle není můj obor.“

„Jednotná teorie pole,“ odpověděl rychle. „To je váš obor. Při dostatečně vysoké energii se fyzikální síly spojí do jediné supersíly, je to tak? A jediný případ, kdy existovala taková hustota energie, byl těsně po Velkém třesku. Ta supersíla držela vaše quagma pohromadě.“ Byl to drobný muž, ale upřený pohled jeho světlých očí mě přiměl odvrátit zrak. „Takže raný vesmír je přece jenom váš obor. Nesnažte se mě nachytat, doktore Luci. Určitě mě s jistým despektem považujete za podnikatele. Ale to, s čím podnikám, je lidská věda. S tím, co z ní zbylo. Vypracoval jsem se, jsem teď bohatý člověk. Ale to neznamená, že bych byl hloupý.“

Pozvedl jsem sklenku. „To zní rozumně. Tak proč vlastně považujete to lithium za tak důležité?“

„Ze dvou důvodů. Především fyzika tvoření. Máme tu přesně určené místo, kde si můžeme být jisti, že se tam stalo něco zvláštního, jen několik okamžiků po singularitě. Pomyslete, co bychom se mohli dozvědět, kdybychom je prozkoumali. Nová oblast poznání. A uvažujte, jakou by nám to poznání poskytlo výhodu, kdybychom byli první rasou, která je objeví.“

„A jaký by z toho plynul zisk?“ otázal jsem se suše. „No? A jaký je druhý důvod?“

„Stříbrní duchové si myslí, že je to důležité. A když o to mají zájem oni, mám jej taky.“

Zakuckal jsem se. „Jak sakra víte, co mají Duchové v úmyslu?“

Jeho úsměv působil najednou nesměle, skoro chlapecky. „Mám svoje styky.“ Nebylo mu víc než pětadvacet, uvědomil jsem si – byl o deset let mladší než já, natolik mladý, že se rád předváděl. „Dozvěděl jsem se, že Duchové posílají loď.“

Opět mi zaskočilo. „Přes patnáct miliard světelných let? Tomu nevěřím.“

„Je to rychlá loď.“

„No,“ uvažoval jsem. „A jak bude ta loď podávat zprávy?“

Wyman pokrčil rameny. „Hypernet?“

„Wymane, hypernet funguje na principu vysílání signálů hyperprostorem. Tak obrovská vzdálenost změní všechna data v nesrozumitelnou změť.“

„Možná,“ přisvědčil vesele. „Slyšel jsem ale nezávazné řeči, že Duchové mají v plánu použít zařízení na vyslání balíku dat o vysoké intenzitě. Dostal by se tak na místo určení?“

„Snad,“ pokrčil jsem rameny. „Stále jste mi neřekl, proč tu se mnou hovoříte.“

Prudce se naklonil dopředu. „Protože vy jste ten nejlepší.“ Mluvil tak naléhavě, až jsem sebou trhl. „Nemáte rodinu. Máte potřebné fyzické předpoklady. A ten mladický idealismus, který vás uvrtal do výzkumu, se už dávno opotřeboval – je to tak? – teď, když se vaši současníci toho dozvídají v jiných oborech o mnoho víc. Potřebujete peníze, doktore, a já je mám.“

Napil se kávy.

„Jsem ten nejlepší pro co?“ zašeptal jsem.

„Mám svou vlastní loď.“

„Ale Duchové –“

Znovu se ušklíbl. „Má loď má tajemství. Supersymetrický pohon. Pohon Susy je lidský vynález. A Duchové ho nemají. Takže moje loď je rychlejší a předhoníme je.“

„Proboha, Wymane, já jsem teoretik. Nikdy jsem nepouštěl ani draka, natož abych létal.“

Kolem proletěl talíř se sýrem. Ukrojil si několik plátků. „Loď poletí sama. Chci vás jako pozorovatele.“

Měl jsem pocit, že padám. Snažil jsem se to promyslet. „Řekněte mi, Wymane. Budu mít ve smlouvě nějaké sankční klauzule?“

Zřejmě ho to pobavilo. „Jako například?“

„Když tam nedoletím první.“

„Co může být rychlejší než pohon Susy?“

„Noční loď Xeelee.“

Jeho tvář změnila výraz.

Rase Xeelee patří tato část vesmíru. My všichni – i bytosti, jako jsou Duchové – jsme pouhými dětmi u jejích nohou. A to je pro nás špatné. Xeelee nám nechťejí některé věci dovolit.

„Dobře, doktore, беру váš argument. Xeelee jsou faktorem, s nímž musíme počítat. Nebudou žádné sankční klauzule.“

Nad našimi hlavami se geostacionární kotva zhmotnila mezi hvězdami na míli širokou krychli.

„A teď podrobnosti,“ pokračoval Wyman. „Chci, abyste na cestě udělal zastávku na domovské planetě Duchů.“

Wymanova „lod“ byla konzerva o velikosti člověka.

Byla uskladněna v otevřené garáži na straně kotvy Výtahu, která směřovala do vesmíru. Válcovitou symetrii té věci narušovala připevněná zařízení; poznal jsem kompaktní hyperpohon a jednotku pro meziplanetární pohon uvnitř hvězdného systému. V jedné zdi byla vyboulenina, velická jako pěst.

Wyman ukázal na černý předmět velikosti kufříku připevněný k podlaze kapsle. „Pohon Susy,“ prohlásil. „Pěkný, že?“

Zjistil jsem, že dobrá polovina trupu může být průhledná. Vnitřek kapsle byl vybaven přístroji, takže pro mě příliš místa nezbývalo.

Prohlížel jsem si kapsli s mírným znechucením. „Wymane, to ode mě čekáte, že proletím celý vesmír... v tomhle?“

Slabě pokrčil rameny. „Doktore, toto je maximum, co jsem za pomoci svého kapitálu získal. Lidské úřady mi neposkytly na podporu projektu ani cent. Vlády, univerzity, takzvané výzkumné týmy... ve stínu Xeelee trpí lidstvo nedostatkem představitosti, Luci. Žijeme v temných časech.“

„No jo.“

„A proto jsem na cestě zařídil setkání s Duchy. Tahle létající rakev není nic moc, ale alespoň vyjadřuje náš záměr. Letíme si pro cenu. Možná to Duchy přesvědčí, že bychom se měli o své zdroje podělit.“

„Ach. Takže ta kapsle je vlastně obchodním pultem. Vy nakonec tu cestu nechcete podniknout?“ Cítil jsem ulehčení spojené s hlubokým zklamáním.

„Ach ne,“ namítl Wyman. „Říkal jsem vám pravdu. Jsem upřímně přesvědčen, že pohon Susy by mohl Duchy v závodě předhonit. Bude-li to nutné. Ale proč přehnaně riskovat?“ Zešíroka se usmál a ukázal bílé zuby pod přilbou.

Odstartoval jsem o den později.

Náš vesmír má jedenáct rozměrů. Všechny kromě čtyř jsou jednoduché – stočené tak, že jsou nepochopitelně tenké.

To, co nazýváme hyperprostorem, je jeden z těch dodatečných rozměrů. Modul hyperpohonu mě hladce otočil o devadesát stupňů a nechal mě poskakovat po povrchu vesmíru jako kamínek na vodě.

Přirozeně jsem nic necítil. Cestování hyperprostorem je běžnou rutinou. Když jsem zmatněl povrch kapsle, bylo to jako jízda ve výtahu.

Měl jsem dost času, abych o všem přemýšlel. Když jsem zkontroloval vnější monitory kapsle, viděl jsem spící a tajemný modul Susy, připevněný k vnějšímu povrchu.

Po pěti dnech vystoupila kapsle s lehkým nárazem zpět do čtyřrozměrného prostoru.

Zapnul jsem výhled ven.

Slunce Stříbrných duchů se nachází v souhvězdí Střelce. Teď prolétalo za oknem, bylo velké a bledé. Skrze jeho mlžný trup jsem rozeznával hvězdy. Così se k němu zvolna připlazilo, nesnesitelně zářící modrý bod. Vysál ze slunce mlhavou vlnu.

Samozřejmě jsem historii Duchů znal. Ta modrá věc bylo dvojče hlavního slunce. Byl to pulsar; vysílal spršky těžkých částic o frekvenci šest set za vteřinu. Za miliardu let tento nekonečný proud částic zničil většinu hmoty hlavního slunce.

Svět Stříbrných duchů byl kdysi jako naše Země. Modrá obloha, žluté slunce. Jak Duchové nabývali inteligence, jejich slunce se vypařovalo, když ho pulsar pomalu zabíjel. Co zbylo, byla chabá karikatura, stejně veliká jako Slunce, ale jen s padesátinou jeho hmoty.

Oceány zamrzly a život se ponořil do hlubin; obyvatelé se zoufale snažili udržet si teplo. Pak začala sněžit atmosféra.

Duchové odmítli zemřít.

Meziplanetární pohon zahučel a lehce mě udeřil do zad.

Pak se objevila planeta Stříbrných duchů.

Slyšel jsem sám sebe, jak tiše kleji. Byla to planeta zabalená do chrómu, odrážející celý vesmír.

Letěl jsem nad bazénem plným hvězd. Na jeho kraji se hvězdy sbíhaly, některé přecházely v mihotavé oblouky, nad jedním pólem

prosvěcovalo bledé slunce. Jak jsem klesal, můj odraz vypadal jako druhý astronaut, který v ohni vystupuje z bazénu, aby mě přivítal.

Ted' jsem spatřil cosi, co vypadalo jako kostra měsíce a létalo nad planetou. Zaměřil jsem k tomu monitory. „Wymane, co říkáte tomuhle?“

Wymanův hlas zachrčel přes hypernet. „To je staveniště lodě na let k lithiu-7. Proděravěli svůj měsíc a používají jeho hmotu, aby jim udělila prvotní zrychlení.“

„Wymane, nerad vám to říkám, ale oni už odletěli.“

„Já vím,“ odvětil uhlazeně. „Nestarejte se o to. Říkal jsem vám, předhoníme je, když to bude nutné.“

Můj pád pokračoval. Kapsle začala komunikovat s přistávacím střediskem Duchů. Nakonec se hladký obraz změnil v oblázky a letěl jsem mezi stříbrnými oblaky. Povrch pod mraky byl temný; prolétl jsem jako světluška, osvětloval jsem města a oceány.

Pod řízením Duchů jsem s drcnutím přistál.

Seděl jsem ve tmě bez hnutí. Pak –

Zaslechl jsem hudbu. Země se chvěla basovou harmonií, v níž stěny kapsle zpívaly. Bylo to, jako bych slyšel samotné srdce zamrzlé planety.

Zapnul jsem kruhovou lampu.

Na černě sametové krajině se blyštily kapky rtuti. Měl jsem pocit, jako bych se vznášel nad světly malinkého městečka. V dálce probleskovala záře; viděl jsem les koulí a polokoulí, ukotvený kabely. Mezi koulemi se vznášely náhrdelníky.

Byl to svět vánočních ozdob, zmrzlý ve zmrzlém vzduchu.

Když slunce vyhasínalo, byla jediným zdrojem tepla pro biosféru Duchů geotermální energie planety. Proto Duchové proměnili sami sebe i ostatní tvory na planetě v pevné stříbřité koule, jejich těla neuvolňovala chladu panujícímu venku skoro ani erg.

Nakonec se oblaka zrcadlovitého života vznesla. Zrádné nebe se skrylo, avšak všechny zbloudilé fotony z vnitřního tepla planety byly polapeny.

„Nerozumím tomu, Michaeli,“ ozval se Wyman. „Když mají nedostatek tepla, proč nejsou všichni černí jako uhl?“

„Protože dokonalé pohlcovače tepla stejně dobře teplo i vyzařují,“ odpověděl jsem. „To je vysokoškolská fyzika, Wymane. Zatímco výborné odražeče dokáží nejlépe teplo schraňovat. Rozumíte?“

„Jo, myslím, že ano.“

„A kromě toho, komu záleží na tom, proč tomu tak je? Wymane, to je... nádherné.“

„Myslím, že máte návštěvu.“

Jedna z hraček, veliká asi pět stop, se oddělila od lesa a teď letěla nad polem plným lesklých penízků. Na její stříbřité kůži jsem rozeznával vlastní přízračnou tvář. Měla připevněnou klasickou krabičku translátoru; stejná krabička se nacházela na podlaze mé kapsle a teď s praskáním ožila. „Jste doktor Michael Luce. Mám za to, že zastupujete pana Wymana ze Země. Jste tady vítán,“ pronesl Stříbrný duch. „Pracuji v úřadu velvyslance Odpadní jámy.“

„Jámy?“ zašeptal jsem.

„Oblohy,“ vysvětlil Wyman. „Odpadní jámy tepla, rozumíte. Jmenuji se Wyman. Děkuji, že jste se s námi setkal. Víte, o čem chci s vámi mluvit?“

„Ovšem. O našich expedicích k místu, kde se vyskytuje lithium.“ Upravený sféroid jakoby pobaveně povyskočil. „Můžeme s použitím úvahy dovodit, o co se tu snažíte, pane Wymane. Co dosud nevíme, je cena, jakou žádáte.“

Wyman se s uznáním zasmál.

Zíral jsem. „Promiňte, že vás přerušuji,“ ozval jsem se, „ale o čem to mluvíte? Jsme tu, abychom projednali společné využití našich zdrojů. Nebo snad ne? Aby si lidé a Duchové nakonec rozdělili...“

Duch mě jemně přerušil. „Doktore Luci, váš zaměstnavatel doufá, že ho vykoupíme. Víte, Wymanovým záměrem je využití lidské technologie k osobnímu obohacení. Pokud uskuteční expedici, neví, jaký z ní bude mít zisk, a riziko je značné. Kdyby ale všechno prodal, přišel by k tučnému zisku bez jakéhokoli dalšího rizika.“

Wyman neřekl nic.

„Ale,“ hlesl jsem, „takový odprodej by dal Duchům výlučné právo k využití vědomostí o lithiu. Všechna ta fyzika tvoření, o které

jste mi říkal, Wymane. Bez urážky, pane,“ oslovil jsem Ducha, „ale tohle mi připadá jako zrada vlastního druhu.“

„Pochybuji, že tenhle faktor bral při svých kalkulacích v úvahu, doktore,“ odpověděl Duch.

Ostře jsem se zasmál. „Hm, hm. Zdá se, že vás znají až příliš dobře, Wymane.“

„Tak jak zní vaše odpověď?“ zavrčel Wyman.

„Obávám se, že nemáte co nabídnout, pane Wymane. Naše loď doletí k místu s lithiem-7...,“ v krabičce translátoru to zasyčelo, „za čtrnáct standardních dní.“

„Vidíte tuhle loď? Bude tam za deset dní.“

Duch se nafukoval a zase smršťoval; po jeho vnějším povrchu přebíhaly s hypnotickým tempem záblesky. „S vaším supersymetrickým pohonem. Nedomníváme se, že bude fungovat.“

„Jak to můžete říct? Prozkoumali jste ho?“

„To nebylo nutné, doktore. Naše loď má pohon, který funguje na základě technologie Xeelee. Takže bude fungovat.“

„Aha, chápu. Pokud Xeelee něco objevili, není tu už co objevovat. Je to tak? No, to aspoň potvrzuje, že lidstvo není jediné, kdo trpí nedostatkem představivosti, Wymane.“

Duch tiše dýchal vakuum a neříkal nic.

„My lidé nejsme tak přizpůsobiví,“ vyštěkl Wyman. „Xeelee nejsou všemocní. Proto nakonec předhoníme všechny takové, jako jste vy.“

„Přesvědčivá ukázka patriotismu,“ odvětil Duch uhlazeně.

„To zní trochu zbohatlicky, Wymane.“

„Vy jste takový svatoušek, Luci. Abyste věděl, ten Duch má pravdu. Ta expedice je riskantní. Vyčerpala mě. Pokud se nevrátíte se zbožím, může se stát, že nedostanete svoji mzdu. Nechejte si to projít hlavou, svatý muži.“

„Doktore Luci, vyzývám vás, abyste v tomto podniku nezhazoval svůj život.“ Duchův hlas zněl až děsivě klidně.

Nastalo ticho. Najednou mi ten svět zrcadel připadal nesmírně cizí. Odvrátil jsem zrak.

„Pojďte, Luci,“ vyzval mě Wyman. „Tady jsme skončili. Nebudeme tu dále marnit čas.“

Pohon kapsle jasně ozářil pochromovanou krajinu. Pozoroval jsem Ducha, až zmizel v koberci jiskřiček.

Vystoupil jsem z gravitační studně planety Duchů.

„Připoutejte se.“

„Jste zklamán, Wymane?“

„Mlčte a udělejte, co jsem říkal.“

Pohon se tiše vypnul a já jsem ztratil váhu. Kontrolní obrazovky blikaly, jak probíhala rekonfigurace. Trup se rozechvíval ranami a duněním; sledoval jsem, jak meziplanetární pohon i hyperpohon odplouvá a lana se uvolňují.

Kapsle kolem mě se měnila.

Upoutal jsem se do sítě pružných pásů a chvějícími se prsty zápasil se zapínáním. V uštech jsem měl pachut' mědi.

„Rozumíte, co se děje?“ ptal se Wyman. „Zbavuji kapsli všech zařízení. Každá unce navíc by stála víc času.“

„Tak dál.“

Z černé prohlubně u podlahy kapsle odpadl panel, na monitoru se objevily blyštivé útroby pohonu Susy.

„Teď poslouchejte, Luci. Víte, že běžné spojení přes hypernet se přeruší, jakmile vstoupíte do Susy – prostoru. Ale budu s vámi – v duchu.“

„Jak povzbuzující.“

Kapsle se zachvěla jednou – pak podruhé – a hvězdy zmatněly.

„Je čas,“ oznámil Wyman. „Hodně štěstí, Michaeli...“

Cosí mě srazilo k podlaze kapsle; zmítal jsem se v bezpečnostní síti. Očima jsem upřeně sledoval planetu Duchů, dokud to bylo možné.

Pak se planeta zmačkala jako papír, hvězdy se změnily v proužky a zmizely.

Wyman o pohonu Susy hodně nadsazoval. „Cesta hyperprostorem je pouhý úkrok stranou do jedné ze zmáčknutých dodatečných dimenzí vesmíru. Zatímco se supersymetrií proniknete do pravé fyziky.“

Existují dva typy částic: stavební kostky vesmíru, jako kvarky a elektrony, a nosiče sil, jako fotony. Supersymetrie nám říká, že každou stavební kostku lze převést na nosiče síly a zpět.

„Supersymetrická dvojčata, s-částice, jsou vskutku fascinující,“ vykládal Wyman. „Ale pro obchodníka získávají kouzlo tehdy, kdy provedete dvě supersymetrické přeměny – řekněme elektronu na selektron a zpět. Na konci budete mít samozřejmě zase elektron – ale na jiném místě.“

A tak Wyman doufal, že proskáču Susy – prostorem až k lithiu-7. Příliš se mu ale nechtělo vysvětlovat, jak se při tom budu cítit.

Susy – prostor je jiný vesmír, položený přes náš vlastní. Má své vlastní zákony. Proměnil jsem se ve svou vlastní supersymetrickou kopii. Byl jsem s- duch v Susy – prostoru. A bylo to... jiné.

V Susy – prostoru jsou věci jakoby rozmazané. Vzdálenost mezi mnou tady a hvězdami tam venku nebyla tak jasně definovaná jako ve čtyřrozměrném vesmíru. Dokážete to pochopit?

Susy – prostor není místo pro člověka. Člověk je malou, teplou bytostí, zvyklou na temné hlubiny své lebký.

A Susy – prostor ji rozřízl.

Byl jsem vystaven. Cítil jsem stupně cesty, jako by byl oblouk vesmíru součástí mé bytosti. Vzdálenost mě drtila. Země a její přívětivé slunce byly jen dětskou vzpomínkou, ztracené v zármutku obloukového vesmíru.

S rozšířenýma očima jsem zmatněl okna.

Chvilí jsem spal. Když jsem se probudil, nebylo to o moc lepší.

Ve snaze ignorovat tíživou auru Susy – prostoru jsem si pohrával s novou konfigurací monitoru a hledal ovládání pohonu Susy. Trvalo mi dvě hodiny zmateného hledání, než jsem pochopil, že tu žádné není.

Pohon Susy byl oddělen, když mě vyslal na cestu, jako startovací raketa z dob raných kosmických letů.

Viděl jsem vnitřní logiku takového postupu. Proč brát s sebou dodatečnou zátěž?

Byly tu dva problémy.

Cesta byla pouze tam, ne zpět. A Wyman mi nic neřekl.

Nejsem silné povahy a ani to o sobě netvrdím. Chvilí mi trvalo, než jsem překonal prvotní reakci.

Pak jsem si opláchl tvář a vypil šálek kávy.

Krabička translátoru se rozsvítila. „Luci, jaká je vaše situace?“

Upustil jsem sklenku; chladnoucí káva mi stékala po dlani. „Wymane, vy zatracený hajzle. Vy jste mě unesl. A já jsem si myslel, že hypernet na tak veliké vzdálenosti nefunguje.“

„Máme spojení pomocí balíku dat; jinak opravdu nefunguje. Tady není Wyman. Jsem jeho simulace, uložená v translátoru. Myslel jsem, že rád uslyšíte můj hlas. Víte, vy potřebujete iluzi něčí společnosti. Je to velmi praktické. A toto je historická expedice. Tak jsem chtěl, aby se jí zúčastnila aspoň moje malá část.“

Ztěžka jsme dýchal a snažil se ovládnout hlas. „Proč jste mi neřekl, že z téhle cesty není návratu?“

„Protože byste neletěl,“ odvětila Wymanova simulace – v duchu jsem jí začal říkat s-Wyman.

„Ovšemže ne. Bez ohledu na mzdu. A co s ní bude? Zaplatil jste ji vůbec?“

s-Wyman zaváhal. „Rád bych, Michaeli. Ale... máte nějaké hmotné závazky? Blízké osoby?“

„Víte, že nemám. K čertu s vámi.“

„Podívejte, Michaeli, je mi líto, jestli se cítíte podveden. Ale musel jsem mít jistotu, že tu cestu podniknete. Musíme mít na zřeteli především zájmy našeho druhu, ne?“

Když jsem opět začínal ztrácet odvalu, měl Wyman tu slušnost, že zmlkl.

Vyklouzli jsme ze Susy – prostoru a jiskřili přitom elektrony a neutraliny.

Doba, kterou jsem v té kovové krabici strávil, mi připadala mnohem delší než deset dnů. Moc si z ní nepamatuji. Byl jsem uzamčen ve vlastní hlavě a hledal jsem místo, kam bych se mohl skrýt před tlakem vzdálenosti, před břemenem vznášející se smrti.

Ted' jsem zhluboka dýchal; i zatuchlý vzduch v kapsli mi připadal sladký, když už jsem nebyl v Susy – prostoru.

Zkontroloval jsem stav. Na místě u lithia-7 budou fungovat životní systémy po čtyři dny. A jejich životnost skončí – společně se mnou – právě v okamžiku, kdy Duchové dorazí. Wyman mi hodil jen kost.

Zprůhlednil jsem okna a vyhlédl ven. Pomalu a líně jsem se otáčel na normální obloze. Byla posetá hvězdami, slabý pruh

představoval rovinu Galaxie, malé ohníčky – to byly další vzdálené galaxie.

Země byla neuvěřitelně daleko, kdesi mimo obzor vesmíru. Zachvěl jsem se. Sakra, byla tu zima.

Na jedné části oblohy bylo cosi podivného. Vypadalo to jako talíř, který bych držel v natažené ruce. Na té skvrně nebyly hvězdy. A pomalu se zvětšovala.

Nastavil jsem monitory. „s-Wyman – co to je?“

„Vidím jen tmavou infračervenou záři. Ale tam se nachází objekt z lithia, takže tím směrem letíme.“

Skvrna se dále zvětšovala, až zakryla polovinu oblohy.

Začal jsem rozeznávat světelné skvrny. Pomalu se rozesupovaly, jako bychom vlétali do roje včel. Brzy jsme narazili na okraj roje. Kolem nás prolétly jako kroupy obrovské objekty a zakryly hvězdy za námi.

„Jsou to lodě.“

„Cože?“

Vstal jsem od monitoru. „Lodě. Miliony lodí, s-Wyman.“

Přesunul jsem ohnisko kamery po obloze. Zachytil jsem skupinku válců, převalovaly se jeden přes druhý jako myši mláďata. Byla tu zploštělá koule jen o trochu větší než moje kapsle; obíhala kolem tělesa stromovité konstrukce s větvemi a blyštivými listy. Za nimi jsem rozeznával shluky sféroidů a čtyřstěnů, tužky větví a hůlek – všude kolem zářily tvary a barvy.

Byl jsem v srdci krupobití lodi. Zaplňovaly oblohu, v dálce splývaly v nezřetelnou mlhu.

Ale nebyl tu žádný život, žádný cílevědomý pohyb. Bylo to ponuré místo. Cítil jsem se naprosto opuštěný.

Znovu jsem se zadíval na ten stromovitý tvar. Křehce vyhlížející loď byla široká celé míle. Avšak listy velikosti měst nesly stopy žaru a zely v nich díry.

„s-Wyman, to jsou vraky. Všechno to jsou vraky.“

Pohyb téměř mimo dohled. Snažil jsem se ho rozeznat. Černý tvar ptáka, připadal mi známý –

„Luci, k čemu to vrakoviště? Co se tu stalo?“

Myslel jsem na skořápku z lithiového světla, vznikající právě tady a šířící se po křivce vesmíru. Při jejím doteku by vylétla z hvězd hejna lodí jako ptáci. „s-Wyman, možná jsme první, kdo sem přiletěl z naší galaxie. Ale od samého začátku sem přicházely bytosti z jiných oblastí vesmíru. Jakmile k nim světlo s lithiem-7 doletělo, vydaly se sem, k tomuto jedinečnému místu, a doufaly v nové poznání, tak jako my. Hledaly ten lithiový poklad po miliardy let. Doufejme, že stojí za to zemřít.“

Ze světélkující mlhy před námi cosi vystupovalo. Byla to zploštělá koule krvavého nádechu; jejím trupem prosvítaly hvězdy.

Její velikost se nedala odhadnout. A stále se zvětšovala.

„s-Wyman, myslím, že tohle je další loď. Možná není pevná, ale vím, že do ní narazíme. Kde je planetární pohon?“

„Patnáct miliard světelných let daleko.“

V narudlé mlze jsem teď rozeznával detaily, jiskry tvořící obdélníkové stopy všude kolem. Obrovská loď už zakrývala polovinu oblohy.

„Panebože,“ zmatněl jsem okna.

Pocítil jsem lehký odpor, jako při pádu do kapaliny. Rudé světlo se mihotalo po stěnách kapsle, jako by byly z papíru. Jiskry šlehalý v pravých uhlech do vzduchu.

Pak bylo po všem. Snažil jsem se dýchat klidněji.

„Proč ty obavy, Michaeli?“ ptal se s-Wyman jemně. „Nemáme žádnou energii, letíme po balistické křivce. Kdyby do nás narazila další z těch hraček, nemůžeme dělat vůbec nic.“

„Vepředu je už jasněji.“

Vylétli jsme z mlhy lodí a vyrazili do prázdného prostoru o velikosti celého hvězdného systému. Na vzdálenější straně byla opět stěna zhuštěné hmoty – další lodě, jak jsem brzy zjistil. Rozbité lodě se slétaly k tomuhle místu jako světlušky.

A plamen uprostřed toho všeho?

Nic moc. Jen hvězda. Ale velmi, velmi stará.

Kdysi měla stokrát tolik hmoty než naše Slunce. Rozprášila světlo s lithiem-7 po střeše našeho mladého vesmíru. Tehdy měla skvělé časy, ale ty byly brzy pryč. Před sebou jsme viděli vysušenou mrtvolu.

Jen prastará hvězda... a cosi kolem ní obíhalo.

Zaostřil jsem přístroje. „Má to asi stopu v průměru,“ zaznamenával jsem. „Ale má větší hmotnost než Jupiter.“

Ta malá zrůda se sunula po povrchu své scvrklé matky, před sebou valila krvavě rudou vlnu.

„Tak co to je? Černá díra?“

Zavrtěl jsem hlavou. „Hustota nesouhlasí. Tohle je jiná hra, s-Wyman. Je to quagma.“

Věci se daly do pohybu.

Objekt z quagmatu vybočil z dráhy a vyrazil k nám. Nevěřicně jsem zíral. „Takhle se nemá chovat.“

Pocítil jsem mravenčení, když proletěl kolem nás, jen několik metrů od okna kapsle. Vypadal jako hrouda vychládajícího uhlí. Jeho gravitační pole udeřilo do kapsle, jako by to byla káča, odstředivá síla mě odhodila ke zdi.

Zachytil jsem se o rám okna a zahlédl objekt z quagmatu, jak se rotujícím pohybem vzdaluje od kapsle a téměř se vrací na původní oběžnou dráhu.

Pak na okno padl stín.

„Vystřelilo to na nás všechno možné,“ křičel s-Wyman. „Částice, jaké by vás ani nenapadly, radiaci na všech délkách...“

Neodpověděl jsem. Tam venku se vznášel tmavý stín, pták černý jako noc s křídly přes celé míle.

„Xeelee,“ vydechl jsem. „To jsem viděl v tom roji. Xeelee jsou tady. Tohle je noční stíhač...“

S-Wyman podrážděně zavrčel.

Xeelee si nás podali. Viděl jsem, jak se okno na vnější straně rozzářilo višňovou červení; začalo tát, kapky odlétávaly do prostoru. Lod' Xeelee jedenkrát složila křídla a pak odlétla.

A okno zmatnělo.

Cosi mě ve vířící temnotě udeřilo do hlavy. Hluk, zápach spáleniny. s-Wyman si ječivě stěžoval – všechno zhaslo.

„...k čertu s těmi Xeelee. Měl jsem vědět, že nás předběhnou ve všem, co máme. A samozřejmě tenhle lithiový paprsek pravidelně kontrolují. Nesnesli by, abychom se my méněcenní dostali k něčemu takovému, to prostě ne.“

Vznášel jsem se v temnotě plné páry. Cítil jsem kouř. Rozkašlal jsem se a snažil se najít nádobu s kávou. „Aspoň útok Xeelee zastavil tu zatracenou rotaci.“

s-Wyman mlčel, jako by ho někdo vypnul.

„Jaká je situace, s-Wymane?“

„Nefunguje nic z toho, co potřebujeme. Ach, můžeme datově zpracovat to quagma. Ale, Luci, hypernetový datový balík je rozbitý. Nemůžeme se spojit s domovem.“

Držel jsem v ruce vychládající kávu a snažil se vyznat ve svých pocitech. Jistě, bylo tu zoufalství: ale nejhorší byla nesnesitelná hanba.

Můj život mi byl ukraden. A nakonec to bylo úplně k ničemu.

s-Wyman tiše zasyčel.

„Mimochodem, jak je to s životními systémy?“ zeptal jsem se.

„Jaké životní systémy?“

Nechal jsem nádobu, ať se připojí k ostatním střepům poletujícím v kabině, a hmatem jsem se dostal až ke zmatněnému oknu. Bylo teď křehké a napůl roztavené. Bude matné navždy, uvědomil jsem si.

„s-Wymane, povězte, co se stalo – když ta kapka z quagmatu vybočila z oběžné dráhy a ozářila nás?“

„No, když všechny ty částice ze zášlehu quagmatu zanechaly stopy, jako když pára proletí kolem hmoty,“ vzpomněl jsem si na tu neviditelnou sprchu mravenčení, „všechno to poznamenalo – trup, zařízení, i vaše tělo. A ty stopy nebyly náhodné. Byl v nich pravidelný vzorec. Zůstalo toho na palubě dost, abych vyluštil část té zprávy.“

Zježily se mi chlupy. „Zprávy. Chcete říct, že v těch stopách je ukryta informace?“

„Ano,“ potvrdil zlehka s-Wyman. Zřejmě měl čas si na tu myšlenku zvyknout. „Ale nemůžeme o tom nikomu říci.“

Zadržel jsem dech. „Řeknete to mně?“

„Ano.“

Bylo to necelou sekundu po Velkém třesku.

Už tehdy existoval život.

Plavali v polévce z quagmatu, bojovali a milovali a umírali. Nejstarší z nich vyprávěli legendy o singularitě. Mladší se ušklíbali, ale s tajenou úctou rovněž naslouchali.

Ale quagma vychlázalo. Tekutina, která jim dávala život, začínala tuhnout na pevné hadrony. Brzy se měla rozpadnout i ta supersíla, která držela jejich těla pohromadě.

Byly to myslící bytosti. Jejich vědci jim řekli, že po zániku jejich světa tu bude věčný chlad. Nebylo nic, co by s tím mohly dělat.

A nedokázaly snést, aby se na ně zapomnělo.

Postavily tedy archu. Kapsli z quagmatu velikosti melounu, do které uložily všechny své znalosti. A zřídily ten nepřehlédnutelný maják z lithia-7, znamení, že kdysi tu někdo byl, na samém počátku času.

Po triliony sekund archa čekala. Konečně se chladné bytosti přišly podívat. A archa začala vyprávět svůj příběh.

Vznášel jsem se uvnitř kapsle a o všem přemýšlel. Zášlehy na kapsli – i na mém těle – obsahovaly tolik chápání o quagmových bytostech, kolik nám ho mohly dát. Kdybych se mohl vrátit domů, technici by kapsli rozebrali, lékaři by prozkoumali všechny stopy na mém těle a mohli by získat nepoškozené vzorce informací.

Možná bychom to nikdy nerozluštili všechno. Třeba by hodně z toho nemělo pro nás žádný význam. Nevěděl jsem. Nezáleželo na tom. Protože sama existence archy byla klíčovým faktem.

Že tu byli.

A tak archa posloužila svému účelu.

S-Wyman zmlkl.

Odlétl jsem od potlučených stěn a schoulil se. Hrudí mi projela bolest; vzduch zřejmě unikal.

Jak je to dlouho, co jsem vystoupil ze Susy – prostoru? Už mi uplynuly vyměřené čtyři dny?

Přestával jsem vidět. Doufal jsem, že se s-Wyman znovu ozve.

Cosí zaškrábalo o vnější povrch kapsle.

„Luci,“ zašeptal s-Wyman. „Co to sakra bylo?“

Škrábání pokračovalo po délce trupu; pak zazněl silnější zvuk ve střední části. „Řekl bych, že se nás někdo snaží zachytit.“

„Kdo, sakra?“

Přitiskl jsem ucho ke hladké části stěny. Zaslechl jsem hudbu, hluboké akordy dunící trupem kapsle.

„Ovšem. Duchové. Jsou tu právě včas.“

„Ne.“ Jeho hlas zněl hystericky. „Jsou tu příliš pozdě. Náš pohon Susy Xeelee zaskočil, ale jestliže se Duchové pokusí přiblížit se ke quagmatu, určitě je zastaví.“

„Ale...“ odmlčel jsem se, abych se nadechl kyslíku v řídnoucím vzduchu. „Duchové se nepotřebují dostat blíž. Údaje z quagmatu jsou obsaženy ve stopách na samotné kapsli. Takže když ji vezmou s sebou, mají vyhráno.“

Pak jsem kupodivu pocítil záblesk naděje. Bylo to jako nit z modravého kyslíku.

Snažil jsem se to promyslet. Mohl bych to doopravdy přežít?

K čertu s tím. Až dosud jsem byl jen pasivním pozorovatelem toho všeho; teď, když mám zemřít, mohu si aspoň vybrat způsob smrti. Začal jsem si stahovat poškozený ochranný oblek. „S-Wyman, poslouchejte. Můžete nějak ničit kapsli?“

Chvilí mlčel. „Proč bych to měl dělat?“

„Jen mi to řekněte.“ Byl jsem nahý. Hodil jsem šaty za skříňku s přístroji.

„Mohl bych destabilizovat fúzní okruh,“ odpověděl pomalu.

„Ach, už to mám.“

„Předpokládám, že nás Duchové na dálku sledovali,“ vydechl jsem. „Takže budou vědět, že na mém těle, na mých šatech i v trupu kapsle je informace, o kterou mají zájem. Ale bude-li kapsle zničena, pokud zmizí všechno – i mé šaty – kromě mne, budou mě chtít Duchové zachovat při životě. Je to tak? Záznam zbude jen na mém těle.“

„Je to ďábelská hra, Luci. Budete se muset spolehnout na Duchy, že vědí o lidské anatomii dost, aby vás udrželi naživu... ale ne tolik, aby vás rozebrali a tak získali tajemství quagmatu. Takže vás budou muset vrátit na Zemi, do péče lidí...“

„Nevidím příliš mnoho alternativ,“ zachytil jsem se o rám okna. „Uděláte to?“ Na boku jsem zaslechl další škrábání.

„Znamená to, že sám sebe zničím.“ V jeho hlase zněly obavy.

Chtělo se mi křičet. „s-Wyman, vás originál čeká na zprávu od nás, v bezpečí na Zemi. Jestli se z toho dostanu, povím mu, co jste udělal.“

Po pět úderů srdce váhal.

„Dobře,“ řekl nakonec. „Mějte ústa otevřená, až budete skákat. Mnoho štěstí, Michaeli –“

Uchopil jsem oběma rukama rám a kopl nohama do okna. Bez námahy jsem je prorazil, střepy se rozlétly kolem. Unikající vzduch se měnil v led. Zvuk byl pohlcen vakuem a v uších mi bolestivě luplo.

Sněhové vločky vzduchu mi vylétly z úst, plyn mi rval střeva.

Zavřel jsem zamrzající oči a našel cestu podél trupu. Potom jsem se odrazil, jak nejvíc to šlo.

Čekal jsem pět sekund, pak jsem se odvážil naposledy se ohlédnout. Měsíční loď Duchů byla jako stříbrná krajina, nakloněná doprava. K rozervané kapsli vedla silná hadice. Chromové koule se shlukly kolem kapsle jako bakterie poblíž rány.

Přes zavřená víčka jsem spatřil záblesk.

Sunul jsem se vpřed. Bolest v hrudi přešla do trpného smíření. Duchové si budou muset pospíšet.

Sevřel mě jemný chlad.

Před očima bylo světlo. Otevřel jsem je a spatřil prostornou místnost. Nalevo bylo okno. Modrá obloha. Vůně květin. Nade mnou se skláněla starostlivá tvář ošetřovatele.

Lidského ošetřovatele.

Za ním se vznášel Duch.

Snažil jsem se promluvit. „Haló, Wymane!“ Ozvaly se kroky. „Jak jste věděl, že jsem tady?“ Jeho dotčený výraz mě přiměl k úsměvu.

„Vypadáte o hodně starší, Wymane, víte to?“ Můj hlas zněl chraptivě. „Ovšem, že jste tady. Čekal jste, až zemřu. Ale jsem tady, připraven vybrat si mzdu. Předpokládám, že doktoři mě budou po celý další rok podrobně zkoumat na všech vlnových délkách, prohledávat stopy quagmatu a zjišťovat, co znamenají. Budu teď slavný.“ Zasmál jsem se a zabolelo mě v hrudi. „Ale získáme hotový poklad, Wymane. Zprávu z jiné roviny tvoření.“

„Samozřejmě se o něj budeme muset podělit. Lidé a Duchové... ale alespoň jej získáme. A budete se muset podělit o zisk, je to tak? A je tu ještě moje mzda. To jste do rozpočtu nezahrnul, že ne, Wymane? Asi teď budete o hodně chudší...“

Vyšel z pokoje a práskl za sebou dveřmi.

„Ale,“ zašeptal jsem, „zájmy druhu mají přednost.“

Na Duchovi se zrcadlila modrá obloha. Zíral jsem na ni a čekal, až se vrátí spánek.

přeložil Jan Pavlík